
“Historia dunha escultura”

Marta Fierro Osorio

“Trato de recoller o que se perdeu, plasmando estas imaxes nas miñas esculturas.”

Esto é o que me explicaba Florencio de Arboiro cando lle preguntei o que o levara a facer esta escultura.

Para el non foi inspiración, coma para a maioría dos artistas; foi máis unha necesidade,

unha necesidade de conservar e reflectir as experiencias dos nosos vellos.

Segundo Florencio, esta obra “representa a testemuña de algo que nunca se fixo, algo ó que nunca se lle adicou o tempo que merece, se cadra por considerar o oficio de afiador un oficio de pouco prestixio”.

Os costumes, oficios e profe-

sións do noso pasado pérdense, pero o seu recordo pode quedar máis vivo mediante labours coma esta.

“-¿E vostede por onde afiaba? - Por todo o mundo, meu fillo; eu afiáballe por todo o mundo.”

Cando chegaba a hora de se botar ó camiño, os primeiros afiadores cargaban coa súa

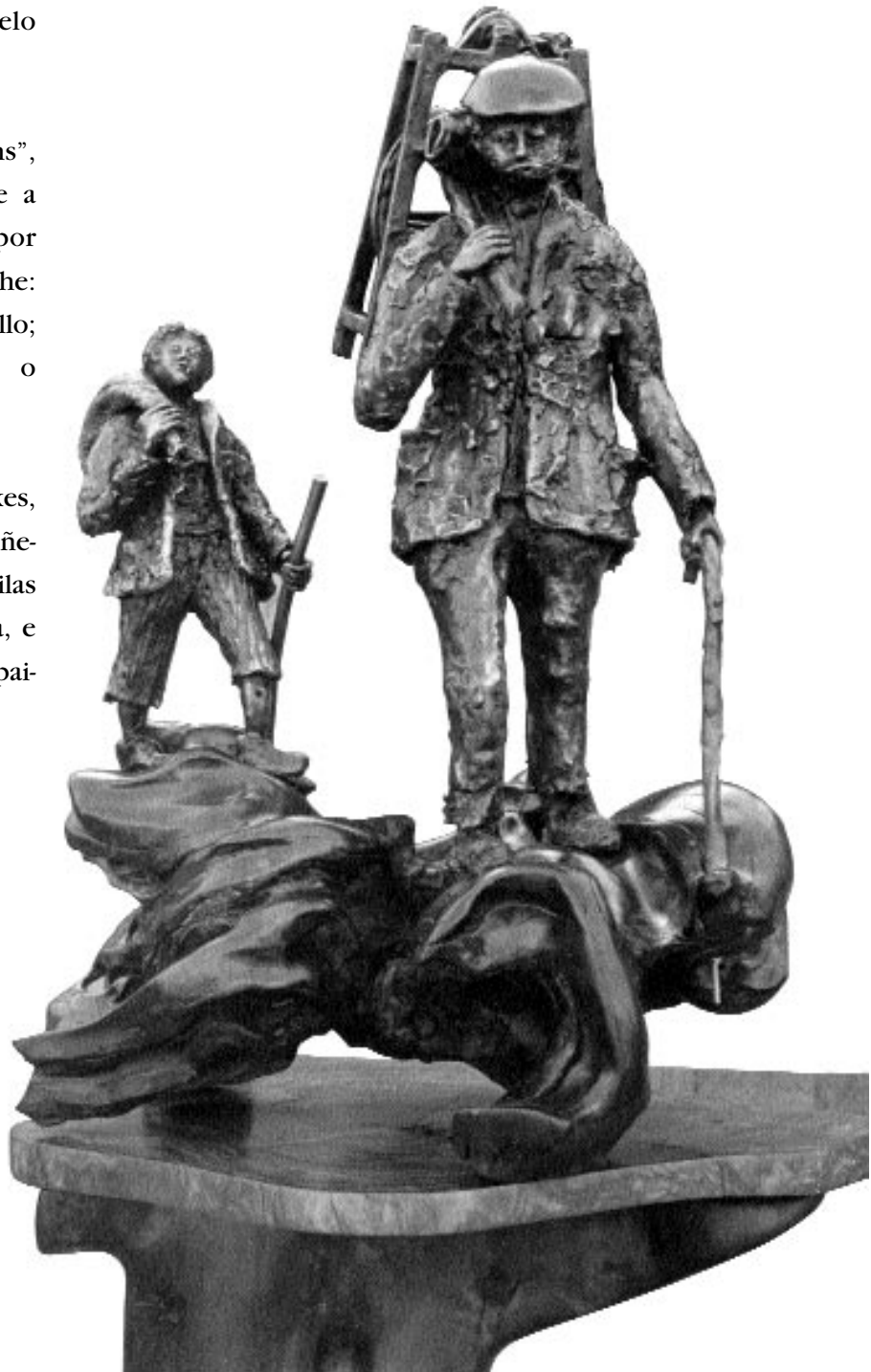
roda ó lombo por falta de medios de locomoción, aínda que aqueles con máis posibilidades permitíanse facelo nunha besta.

Eran “auténticos pelegríns”, pelegríns que, agora, ante a pregunta “¿e vostede por onde afiaba?”, contéstanche: “Por todo o mundo, meu fillo; eu afiáballe por todo o mundo”.

E gracias a estas peregrinaxes, este oficio de afiador é coñecido en todas as cidades, vilas e aldeas da nosa península, e incluso en moitos outros países.

Nas nosas mentes está a imaxe do afiador nas prazas e rúas dos pobos, afiando, paseando de acó para aló...; mais ninguén de nós, ou moi poucos, coñecemos todo o que

esa imaxe conlevaba: moreas de quilómetros andados e o esforzo que trae consigo facer ese percorrido cun fato de quilos enriba dos ombreiros.

Naquela época, case todos os gremios contaban cun importante número de aprendices, e o oficio de afiador era un deles. Así, saían dos seus pobos con un ou dous “mutilos”, que, moitas veces, cumprían un papel máis semellante ó de criado que ó de propiamente aprendiz. Incluso chegaban a conseguir pan para o afiador, cando as reservas das súas sacas se esgotaban.

Todas estas peculiaridades do oficio están perfectamente representadas e quedarán plasmadas por moito tempo nesta fermosa escultura. Escultura composta por unha combinación de bronce e madeira; materiais totalmente puros, sin aleación ningua. E non podería resultar de outra maneira vindo das mans de quen ven: un home profundamente arraigado á esta terra como é Florencio de Arboiro.

As bases sobre as que se apoian as súas figuras son simplemente tronquiños e raíces que atopa nas beiras dos nosos ríos, debidamente acondicionadas, mais, curiosamente non deixan de ser pura “RAIGAME”.

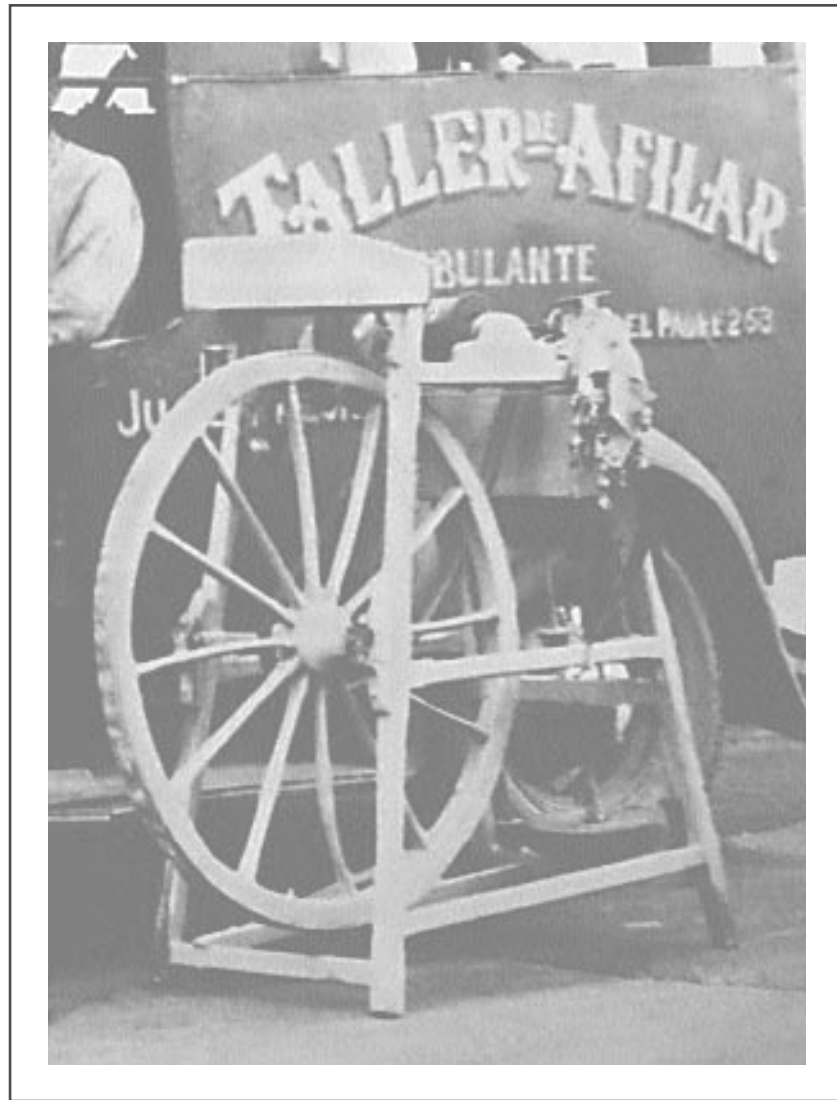
“A arte plástica pódela entender cunha simple ollada,” e cunha simple ollada percebes infinidade de cousas que, ata agora eran alleas a moitos de nós, e que gracias a esta importante laboura divulgati-

“A arte plástica pódela entender cunha simple ollada”

Florencio de Arboiro coa súa escultura.

va das nosas tradicións, quedarán nas nosas mentes, gravadas nestas imaxes estáticas imposibles de esquecer.

FRANCISCO X. GÓMEZ CANO

Ver Raigame nº1.